

Zarówno Jeff Wall, jak i Andreas Gursky w swoich pracach wykonanych w latach dziewięćdziesiątych ubiegłego stulecia nawiązali do spuścizny modernistycznej architektury, jej różnych przejawów i stadiów rozwoju. Pierwszy z nich fotografował oryginalne dzieło architektury modernistycznej – pawilon Miesa van der Rohego, drugi zaś typowy budynek mieszkalny, realizujący społeczne i funkcjonalne postulaty architektury nowoczesnej. W swoich pracach odnieśli się do obiektów naznaczonych skutkami tragicznych wydarzeń z dziejów dwudziestego wieku – zniszczonego przez nazistów pawilonu w Barcelonie oraz budynku mającego rozwiązywać problemy mieszkaniowe w dotkniętym wojną Paryżu. Zastosowana przez nich technika cyfrowych, wielkoformatowych fotografii, zachęcająca widza do uważnego wniknięcia w obraz, wizualnej penetracji jego szczegółu, sięga z jednej strony do podstawowych kategorii architektury nowoczesnej: przestrzeni i płaszczyzny, z drugiej zaś do kategorii zamieszkiwania i egzystencji, wywiedzionych ze słownika refleksji fenomenologicznej. Obrazy modernistycznej architektury wykonane według postmodernistycznych zasad spektakularyzacji, widowiskowości i uwodzenia dotyczą zarazem zmiennego wymiaru architektury modernistycznej, inspirowanej fenomenologiczną refleksją nad jednostkowym przeżywaniem zastanej przestrzeni. Spojrzenie na fotografie obu artystów pozwala wyznaczyć rozpiętość dylematów modernistycznych architektów, a także zakres współczesnej refleksji nad pojęciami przestrzeni i miejsca.